

1477 hostibus, in eorum castris nocte illa, quæ instabat, esse; an in sua redire, nondum remisso prælio, ecce hostes in Venetum militem cum clamore coorti, continuo eos qui in prima fronte dimicabant, circumstunt. Oritur hic fœdissima cædes: Epiroticus equitatus, circumvento pedite, confestim fugam capeffit: fugiunt & Latini equites. Eos, quia pernox luna fuit, barbarus infecutus, passim totis campis trucidat: usque ad Jalmisam fluvium cædes protracta est: multos eo die & nocte quæ secuta est, hostis oppressit; sed pene plures Epirotarum perfidia perdidit, quorum ad octo millia quasi pugnae spectatores toto die immota acie steterant. Inde ubi rem Venetam inclinare viderunt, non minus quam hostes in sylvis & circa flumina in nostros grassati sunt: mille & amplius ea pugna desiderati, & in his Franciscus Contarenus legatus, ac centurionum plerique. Nec hostibus pugna fuit incruenta. Quam diu enim acies Veneto constitit, multi aperto Marte conciderant.

Attulit ejus cladis fama ingentem civitati luctum; sed longe quidem majorem, quæ in Italia non multo post accepta est. Occluserant Veneti perpetuo agere post primam Turcorum in Italiam eruptionem, præter Sontium amnem, quicquid vadi fuit inter Goricianum pontem & Aquilejæ paludes, antiquæ ripæ fluminis, quæ a recenti alveo non multum abest, munitione imposita. Admoverant ad id opus multa fossorum millia ex tota fere continentis ora, quibus Cittadinus Fratrinas, homo non vulgaris industriæ, præfuit. Neque una munitionis facies fuit; sed juxta paludes, qua densissima erant nemora, ex crassis procerisque arboribus concisis, atque inexplicabili quadam ratione inter se contextis constitit. Apertis vero campis glebæ solo recisæ in latitudinem septenum pedum locabantur: super illas saligni ramorum trunci, & virgulta quædam ad radicandum apta fusternebantur; mox alia glebarum manus imponebatur: atque ex hujusmodi materia per aperta, ut diximus, loca productum opus, quod quidem pinnarum ferie, interjectisque turribus, urbici muri speciem procul spe-